

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 19. marts 2015 og meddelt Kommissionen den 23. marts 2015 i sag T-412/13, Chin Haur Indonesia, PT mod Rådet for Den Europæiske Union ophæves, søgsmålet ved første instans forkastes og sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagsomkostningerne i de to instanser udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den af Kommissionen iværksatte appel vedrører Rettens dom af 19. marts 2015 i sag T-412/13. Med den dom annullerede Retten for så vidt angår Chin Haur Indonesia, PT, artikel 1, stk. 1, og artikel 3 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 af 29. maj 2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien ⁽¹⁾.

Kommissionen har påberåbt sig tre anbringender til støtte for appellen.

For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten ikke lovligt kunne drage den konklusion, at Rådet havde tilsidesat artikel 13, stk. 1, i antidumpinggrundforordningen ⁽²⁾, idet denne konklusion bygger på en fejlagtig fortolkning af den relevante betragtning til den omtvistede forordning og på en fejlagtig fortolkning af artikel 13, stk. 1, i antidumpinggrundforordningen. For det andet har Kommissionen gjort gældende, at Retten gav en utilstrækkelig og selvmodsigende begrundelse for sin konklusion, og derved tilsidesatte artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol. For det tredje har Kommissionen anført, at Retten tilsidesatte Kommissionens processuelle rettigheder i henhold til artikel 40 i statuten for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT L 153, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

Appel iværksat den 29. maj 2015 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 19. marts 2015 i sag T-413/13, City Cycle Industries mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-254/15 P)

(2015/C 254/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: City Cycle Industries, Rådet for Den Europæiske Union og Maxcom Ltd

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 19. marts 2015 og meddelt Kommissionen den 23. marts 2015 i sag T-413/13, City Cycle Industries mod Rådet for Den Europæiske Union ophæves, søgsmålet ved første instans forkastes og sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagsomkostningerne i de to instanser udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den af Kommissionen iværksatte appel vedrører Rettens dom af 19. marts 2015 i sag T-413/13. Med den dom annullerede Retten for så vidt angår City Cycle Industries artikel 1, stk. 1, og artikel 3 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 af 29. maj 2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien ⁽¹⁾.

Kommissionen har påberåbt sig fire anbringender til støtte for appellen. For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten undlod ex officio at bedømme, om annulationsøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. For det andet har Kommissionen anført, at Retten ikke lovligt kunne drage den konklusion, at Rådet havde tilsidesat artikel 13, stk. 1, i antidumpinggrundforordningen ⁽²⁾, idet denne konklusion bygger på en fejlagtig fortolkning af den relevante betragtning til den omtvistede forordning og på en fejlagtig fortolkning af artikel 13, stk. 1, i antidumpinggrundforordningen. Kommissionen har for det tredje gjort gældende, at Retten ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion, og derved tilsidesatte artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol. For det fjerde har Kommissionen anført, at Retten tilsidesatte Kommissionens processuelle rettigheder i henhold til artikel 40 i statuten for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT L 153, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

Appel iværksat den 1. juni 2015 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 19. marts 2015 i sag T-412/13, Chin Haur Indonesia, PT mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-259/15 P)

(2015/C 254/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget og Rechtsanwältin R. Bierwagen og C. Hipp)

De andre parter i appelsagen: Chin Haur Indonesia, PT, European-Kommissionen og Maxcom Ltd

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 19. marts 2015 og meddelt Rådet den 23. marts 2015 i sag T-413/13, Chin Haur Indonesia, PT mod Rådet for Den Europæiske Union ophæves.